

Lili

Zaljubio sam se u Lili! Mnogo! Do ušiju! Ma sve do eustahijeve tube i srednjeg uva. Moji čekić i nakovanj tuku njene slogove. Kada ležem legnem misleći na nju a u krevetu ostavim jedno mesto slobodno. Za Lili.

Lili kaže da nisam njen tip. Prezrivo probada pogledom i bičuje svojim kestenjastim repom. Kada me ugleda zgrabi svoje knjige, metne na njih krst svojih ruku i ubrza korak. Njen mali nos, kojeg toliko volim, kao periskop izviđa i informiše podmornicu „Lili“ dok ona roni kroz sopstvenu sujetu i penu uobraženosti.

Zvao sam je u pozorište – morala je u bioskop. Zvao sam je da šetamo – htela je da bude vožena. Napravio sam joj limunadu od poslednjeg preživelog limuna iz moga dvorišta – otišla je na koktel „Zeleni đavo“ sa malo voća i mnogo alkohola. Obećavao sam joj Mesec, zvezde i kacigu astronauta – zadovoljila se skafanderom za trajnu.

Lili je dobra. Stvarno, ne kažem to tek tako jer je toliko volim. Ima ona dušu i to dobru! Ne bih mogao voleti nekoga ko je nema uopšte. Samo, Lili mnogo voli poklone. Skupe. Da bude više žena.

Hteo sam da joj poklonim nešto zbog čega će me zavoleti i neće misliti samo na sebe. Mislio sam da joj poklonim sebe ali u poslednjem času setio sam se da me već ima a nepristojno je poklanjati iste stvari.

Poklonio sam joj zeca. Plašila se. Dao joj sliku Sahare iz prošlog veka i napisao pozadi „Ti potičeš iz oka pustinjaka koje je ugledalo izvor“. Stavila ju je kao podmetač u kavezu svojih činčila. Iz tajne škrinje izvadio sam parče zida iz Verone i dao joj ga uvijeno u maramicu. Bacila se njime na komšijinog psa.

Naljutio sam se na Lili. Rekao sam joj svašta. I da je nezrela i da je razmažena kao pekmez! I da je njeno bedno ime sam onomatopeja promukle sirene. I zasolio sam time da je Lili narkoman ogledala!

Pogledao sam se u ogledalo. Spreman da ga razbijem i onda se na mestu obrnute potkovice od mojih usana pojavio lep osmeh. Baš lep!

Sledeće večeri izvinio sam se Lili i dao joj kutiju uvijenu u ukrasni papir. Uzdahnula je i rekla „Šta je sad?“ I slegla je ramenima i polako otpakovala poklon. Bila je to knjiga. Ali toliko teška da takvu nikad nije videla. Otvorila je prvu stranicu i videla da je na njoj zalepljeno ogledalo!

A na ogledalcetu je tankim flomasterom bila ispisana pesma. Na svakoj sledećoj stranici Lili je ugledala svoje lice a preko njega reči najlepših ljubavnih pesama ikada napisanih. Celu antologiju ljubavne poezije koju je volela kao i ja.

Lili me ljubi. Često. I drži me za ruku a kad smo sami čak i nasloni glavu na moje rame i žmuri.

Volim Lili. A sad znam i zašto. Zato što je ona jedina devojka na svetu koja se nikad ne pogleda u ogledalo a da uz to ne pročita pesmu!

A to nije malo.

Kad bolje razmislim, to je sve.